

Тема: Насильство щодо дітей та діяльність психолога щодо його подолання.

План:

1. Насильство щодо дітей – визначення понять.
2. Причини та чинники насильства щодо дітей.
3. Класифікація видів насильства щодо дітей

Насильство та жорстоке поводження можуть мати різні форми, проте всі вони завдають шкоди здоров'ю, розвитку і соціалізації дитини.

Насильство над дітьми – це фізичне, психологічне, сексуальне насильство або відсутність виховання та піклування про дітей батьками, особами-опікунами чи сторонніми людьми, які доглядають за дітьми. *Насильство над дітьми може містити будь-яку дію насильницького характеру, нехтування, зловживання або нездатність, небажання чи невміння виховувати й опікуватися дітьми від батьків чи інших осіб, що призводить до фактичної або потенційної шкоди дитині. Може спостерігатися в сім'ї, у місці проживання дитини, на вулиці або в організаціях, школах чи громадах, з якими дитина взаємодіє.*

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ ЗГІДНО ІЗ ЗАКОНОМ УКРАЇНИ «ПРО ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЮ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ»:

-дитина-кривдник – особа, яка не досягла 18 років та вчинила домашнє насильство у будь-якій формі; дитина, яка постраждала від домашнього насильства (далі – постраждала дитина), – особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь-якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства;

-кривдник – особа, яка вчинила домашнє насильство у будь-якій формі; особа, яка постраждала від домашнього насильства (далі – постраждала особа),

– особа, яка зазнала домашнього насильства у будь-якій формі;

протидія домашньому насильству – система заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України,

іноземцями та особами без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на припинення домашнього насильства, надання допомоги та захисту постраждалій особі, відшкодування їй завданої шкоди, а також на належне розслідування випадків домашнього насильства, притягнення до відповідальності кривдників та зміну їхньої поведінки.

Булінг (цькування), тобто діяння учасників освітнього процесу, які полягають у психологічному, фізичному, економічному, сексуальному насильстві, також із застосуванням засобів електронних комунікацій, що вчиняються стосовно малолітньої чи неповнолітньої особи або такою особою стосовно інших учасників освітнього процесу, внаслідок чого могла бути чи була заподіяна шкода психічному або фізичному здоров'ю потерпілого(-ої).

Як видно з вищенаведених визначень, жорстоке поводження з дитиною, домашнє насильство та булінг співвідносяться між собою наступним чином. Всі ці діяння є проявами насильства (фізичного, психологічного, економічного, сексуального). При цьому *жорстоке поводження* з дитиною є всеохоплюючим поняттям та може мати місце як у приватній, так і в публічній сфері (між членами сім'ї чи близькими особами, незнайомими особами, учасниками освітнього процесу тощо), домашнє насильство вчиняється у приватній сфері (тобто між членами сім'ї чи іншими, родичами або близькими особами, незалежно від факту їх спільного проживання), булінг – у публічній сфері (між учасниками освітнього процесу). Визначаючи співвідношення між жорстоким поводженням з дитиною та домашнім насильством, слід наголосити, що поняття жорстокого поводження є значно ширшим і містить явище домашнього насильства. Крім того, поняття жорстокого поводження з дитиною містить й інші протиправні дії, які подаються в «Порядку взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, закладів та установ під час забезпечення соціального захисту дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах, зокрема таких, що можуть загрожувати їхньому життю та здоров'ю», більшість з яких можуть тягнути за собою кримінальну відповідальність. Також, законодавством визначено, що, на

відміну від дорослих, дитина визнається постраждалою особою не лише тоді, коли домашнє насильство чи інше правопорушення (в межах жорстокого поводження) були вчинені щодо неї безпосередньо, а й тоді, коли вона стала очевидцем домашнього насильства або злочину проти життя, здоров'я, волі, честі, гідності статевої свободи, статевої недоторканности особи. Визначаючи співвідношення між *жорстоким поводженням з дитиною*, і зокрема домашнім насильством, з одного боку, та булінгом, з іншого, слід зауважити, що булінг може підпадати під поняття «жорстоке поводження з дитиною». Необхідно розуміти, що не кожен конфлікт, навіть у школі, є булінгом. *Булінг* – це діяння, яке має на меті завдання шкоди психічному чи фізичному здоров'ю, або завдало такої шкоди. Якщо відбувається сварка між дітьми, унаслідок якої один з її учасників впав і вдарився – це не є булінгом. Але у випадку, коли наявні насмішки, приниження, нецензурні висловлювання і штовхання, які носять принизливий характер і мають на меті завдання шкоди, підпорядкування інтересам кривдника(-ці) – такі дії вже вважаються булінгом і потребують відповідного реагування.

ПРИЧИНИ ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ, НАСИЛЬСТВА, ГЕНДЕРНО ЗУМОВЛЕНОГО НАСИЛЬСТВА, ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА ЩОДО ДІТЕЙ, БУЛІНГУ

Назвемо деякі із можливих причин жорстокого поводження з дітьми в сім'ї: • особистісні якості батьків (агресивність, авторитарність); • відсутність у батьків позитивного прикладу поводження з дітьми; • фізичні чи психічні вади батьків (розумова відсталість, психічні захворювання тощо); • невміння виховувати дітей, незнання своїх прав та обов'язків щодо дітей, відсутність почуття відповідальності за них, незнання прав та потреб дітей; • невміння долати сімейні та життєві кризи, відсутність самореалізації; • недостатня соціалізація батьків; • нерозуміння цінності дитини тощо. Причинами жорстокого поводження батьків з дітьми можуть бути й фактори сімейного виховання, які призводять до дезінтеграції «Я» дитини. За О. Захаровим, це: • нерозуміння батьками своєрідності особистісного розвитку дитини; •

неприйняття дорослими дитячої індивідуальності; • невідповідність вимог і очікувань батьків можливостям і потребам дітей; • невідповідність виховання в різні вікові періоди; • непослідовність у взаєминах дорослих і дітей; • неузгодженість змісту, цілей і засобів виховання між батьками.

Причинами жорстокого поводження з дітьми в дитячих установах, школах, проміж дітей є: • невміння вчителів будувати демократичні стосунки з дітьми, ефективно спілкуватися, вирішувати конфлікти конструктивним шляхом; • низький рівень професійної етики; • звичка до команд, які полегшують реалізацію професійних завдань в найкоротший час, але посилюють авторитарність педагогів, ігнорування прав і потреб окремої дитини; • звичка до позиції «учитель(-ка)-дитина» (суб'єкт-об'єктних стосунків) і зловживання цією позицією; • професійне «вигоряння» педагогів тощо.

Причинами жорстокого поводження з дітьми в мікросередовищі, первинному колективі є: • боротьба за лідерство; • зіткнення різних субкультур, цінностей, поглядів і невміння толерантно ставитись до них; • агресивність та віктимність; • наявність у дитини психічних чи фізичних вад; • заздрість; • відсутність предметного дозвілля тощо.

Виділяють наступні причини, що призводять до домашнього насильства: - **соціальні** (напруження, конфлікти, насильство в суспільстві; пропагування в засобах масової інформації насильства як моделі поведінки); - **економічні** (матеріальні нестатки; відсутність гідних умов життя та одночасно – відсутність умов для працевлаштування і заробітку грошей; економічна залежність; безробіття); - **психологічні** (стереотипи поведінки); - **педагогічні** (відсутність культури поведінки – правової, моральної, громадянської, естетичної, економічної, трудової); - **соціально-педагогічні** (відсутність усвідомленого батьківства, сімейних цінностей у суспільстві, позитивної моделі сімейного життя на засадах гендерної рівності, сімейного виховання на основі прав дитини); - **правові** (ставлення до насильства як до внутрішньосімейної проблеми, а не як до негативного суспільного явища, до членів сім'ї – як до власності; недостатня правова свідомість); - **політичні**

(схильність до гендерних стереотипів; недостатній пріоритет проблем сім'ї та гендерної рівності; увага до материнства й дитинства, а не до сім'ї загалом; брак уваги до батьківства, чоловіків); - **соціально-медичні** (відсутність репродуктивної культури у населення, відповідального батьківства, системи сімейних лікарів; алкоголізм, наркоманія, агресія тощо); - **фізіологічні та медичні** (порушення гормонального фону, обміну речовин, швидкості реакцій; прийом збуджувальних лікарських препаратів; хвороби нервової системи тощо). **Гендерна нерівність** між жінками і чоловіками є основною причиною **гендерно зумовленого насильства**. Традиційні уявлення, що жінка має слухатись чоловіка, та соціальні норми і стереотипи, які приписують чоловікам та жінкам, певні ролі в суспільстві. Часто використовуються, щоб виправдовувати насильство, називаючи його видом контролю чи навіть захисту. Бажання влади та контролю над, переважно, жінками та дівчатами, може містити погрози, домагання, фізичне чи сексуальне насильство, обмеження свободи пересування, права на роботу, права розпоряджатись своїми грошима та посягання на інші права та свободи. Проблема гендерно зумовленого насильства загострюється в часи збройного конфлікту та у постконфліктному суспільстві. Це стається через підвищений рівень небезпеки, брак верховенства права та брак доступу до послуг для постраждалих від насильства. Також часто сексуальне насильство стає елементом збройного протистояння. Внутрішньо переміщені жінки особливо вразливі до гендерно зумовленого насильства. Відтворенню гендерно зумовленого насильства проти жінок і дівчат сприяють: - системна дискримінація жінок через їх стать; - гендерні стереотипи; - звинувачення жертв насильства; - слабкість правової та політичної бази щодо гендерної упередженості; - культурні норми, соціальний тиск на постраждалих та свідків насильства; - низька обізнаність населення про ознаки, прояви та можливі механізми реагування в ситуації насильства, і як наслідок – низька ідентифікація та самоідентифікація. Причинами виникнення булінгу (цькування) у міжособистісних взаєминах можуть бути різні чинники, які

можна поєднати у чотири групи: особистісні, сімейні, соціальні, оточення (середовище).

1. Особистісні чинники – це фізичні чи психологічні особливості дитини (індивідуальні особливості фізичного, психічного, інтелектуального розвитку, зовнішності тощо). А саме. - Розлади та порушення в розвитку дитини. Так, ініціаторами булінгу (цькування) можуть бути діти, які мають певні індивідуальні психологічні особливості і, як наслідок, агресивну поведінку (синдром дефіциту уваги, гіперактивності, розлади поведінки, біполярний розлад, опозиційний розлад, посттравматичний стресовий розлад та інші). - Будь-яка інакшість – відмінність дитини від інших дітей, наприклад, зовнішній вигляд, стан здоров'я, національність тощо. - Іноді діти вважають булінг (цькування) прийнятним способом самоствердження та завоювання авторитету в очах друзів та однолітків: стати популярними, керувати, мати вплив на інших, привернути увагу, змусити інших їх боятися та поважати. Ця причина має більшу вірогідність у період переходу з початкових до середніх та з середніх до старших класів, а також, коли у класі з'являються нові учні/учениці. - Спосіб поведінки дитини – коли дитина проявляє або не проявляє активність, на яку від неї очікує більша частина групи (класу) (відмінник(-ця), двієчник(-ця), занадто активний(-а)/пасивний(-а), експресійний(-а)/закритий(-а)). - Намагання компенсувати невдачі в навчанні, суспільному житті тощо. Так, деякі діти бувають через заздрість успішнішим учням/ученицям, через кращі або крутіші речі, одяг, гаджети.

2. Серед сімейних чинників, які визначають агресивну поведінку дитини та можуть призводити до булінгу (цькування), слід виокремити: Ставлення, упередження, гендерні стереотипи та звичаї чи традиції, засновані на гендерній нерівності, впливають на моделі поведінки, що сприяють насильству. - брак близьких стосунків у батьків з дитиною та відсутність їхньої уваги до неї позбавляє дитину можливості ділитись з рідними своїми проблемами та труднощами у спілкуванні; - слабкий або занадто сильний (авторитарний стиль спілкування) контроль над дитиною. Наприклад, якщо батьки не дають дитині спокою через оцінки, кричать на неї,

позбавляють прогулянок і спілкування, не залишаючи час для відпочинку, то дитина поводитиметься в школі так само; - гіперопіка над дитиною. Наприклад, коли дитина виходить із сімейного оточення у зовнішній світ, вона не здатна самостійно вирішувати проблеми, не розуміє важливості прийняття інших людей тощо; - тиск або жорстоке поводження батьків, що призводить до сприйняття дитиною навколишнього світу як постійного джерела загрози. Наприклад, якщо дитина в родині засвоює, що сварки, бійки, образи, критика та приниження іншого є єдиним засобом висловити своє невдоволення, то в подібній ситуації в школі дитина починає діяти за звичною для неї схемою; - домашнє насильство. Дитина, що потерпає від домашнього насильства, є не тільки постраждалою, а може стати і кривдником(-цею)

Чинники середовища. Найбільш розповсюдженими чинниками, які призводять до появи булінгу (цькування) в закладі освіти, є: - ігнорування проблеми на рівні закладу освіти. Іноді педагогічний персонал закладу освіти відмовляється визнавати випадки булінгу (цькування) в групі (класі) або закладі освіти в цілому, просто ігнорує це явище; - відсутність цілісної системи щодо створення безпечного освітнього середовища: сприятливого соціально-психологічного клімату в закладі освіти; комплексних заходів щодо протидії насильству щодо дітей; впровадження відновного підходу та відновних практик в освітній процес закладу освіти; створення безпечних умов під час освітнього процесу; - відсутність розроблених алгоритмів, механізмів, політик виявлення та реагування на ситуації насильства, булінгу в закладі освіти; - низький рівень знань учасників освітнього процесу з питань протидії та запобігання насильству, булінгу. Низький рівень ідентифікації та самоідентифікації постраждалих від насильства, булінгу; - пріоритетність у роботі з дітьми, постраждалими від насильства, булінгу. І як наслідок, приділення недостатньої уваги роботі із дітьми-спостерігачами/свідками та кривдниками(-цями); - використання статево-рольового підходу в освітньому процесі замість гендерного підходу; - авторитарний стиль навчання. Іноді вчителі(-ки) самі можуть бути ініціаторами булінгу. При авторитарному стилі

навчання сили учнів/учениць спрямовані на психологічний самозахист, а не на засвоєння знань та особистий саморозвиток; - виокремлення вчителем(-кою) будь-якого(-ої) учня/учениці як позитивного або негативного прикладу для інших часто призводить до нездорового суперництва, яке у майбутньому переростає у булінг (цькування) цієї дитини.

Соціальні чинники – це стереотипи, культурні норми, соціальна та економічна нерівність, вплив інформаційних технологій (ЗМІ, інтернет, ігри, фільми тощо): - гендерні стереотипи; - сексуальна орієнтація. Про поширення булінгу (цькування) за ознакою сексуальної орієнтації свідчать результати дослідження, проведеного ВБО «Точка опори» у 2018 році, згідно з яким 48,7% опитаних ЛГБТ-учнів та учениць почувають себе у небезпеці в закладі освіти через свою сексуальну орієнтацію; - соціальна та економічна нерівність – є досить розповсюдженою причиною булінгу (цькування) в закладі освіти. Учні/учениці із забезпечених сімей або з сімей з високим соціальним статусом можуть зневажливо ставитися до учнів/учениць із малозабезпечених сімей; - представники етнічних меншин, вимушено переміщені особи, мігранти частіше за інших підпадають під булінг (цькування) в закладі освіти навіть з боку вчителів/вчительок; - діти, які стають об'єктами зневажливого ставлення інших, можуть проявляти насильницькі дії проти своїх кривдників(-иць), що стає способом відновлення справедливості та самоствердження; - популяризація насильницьких моделей поведінки на телебаченні, в кінематографі, в мережі інтернет тощо. Результати низки досліджень, дозволяють припустити, що певні характеристики дітей збільшують ризик насильства щодо них. Уразливість дитини перед насильством через фактор статі дитини²². У більшості країн дівчата мають більший ризик бути вбитими, піддатися сексуальному насильству, їх частіше змушують до проституції, нехтують їх освітою і харчуванням. Дані декількох міжнародних досліджень показують, що дівчата у 1,5-3 рази частіше, ніж хлопці, піддаються сексуальному насильству. У світі понад 130 млн дітей у віці від 6 до 11 років не відвідують школи, 60% з них – дівчата. У деяких країнах дівчатам не

дозволяють відвідувати школу – їх залишають вдома, щоб вони наглядали за меншими дітьми, або змушують працювати, щоб допомогти родині матеріально. Хлопці в багатьох країнах піддаються більшому ризику грубого фізичного покарання. Це не зовсім зрозуміло; можливо, так відбувається через те, що грубі фізичні покарання розглядаються як їхня підготовка до ролі і обов'язків дорослого або ж вважається, що відносно хлопців, аби виховати їх «справжніми чоловіками», слід більше застосовувати сили та фізичних покарань. Напевно, наявні розбіжності можна пояснити різницею в культурі розуміння різними громадами ролі жінок і тої цінності, яка надається хлопцям та дівчатам.

КЛАСИФІКАЦІЯ НАСИЛЬСТВА ЩОДО ДІТЕЙ

До **фізичного насильства** над дитиною належать, зокрема: - порушення цілісності органів і тканин організму (нанесення опіків та/або поранень, також із застосуванням зброї чи предметів домашнього вжитку; переломи, зсуви суглобів, вибивання зубів, висмикування волосся; ушкодження внутрішніх органів тощо); - побойі, удари, ляпаси, потиличники тощо, зокрема за допомогою предметів (пасок, лозина, палка та ін.), щипки, викручування кінцівок, грубі штурхання та штовхання; - позбавлення їжі, пиття, сну; - прив'язування (приковування) та зв'язування дитини, розміщення у просторі, який частково або повністю обмежує її рух (коробка, клітка та ін.), примус до тривалого перебування у незмінній статичній позі (на колінах, довге стояння «у кутку»), зв'язування окремих частин тіла тощо. Всі подібні дії порушують кровообіг та негативно впливають на роботу внутрішніх органів дитини; - вплив на дитину із застосуванням фізичних властивостей предметів і явищ середовища (залишення на холоді або на жарі, утримування в диму, удари електричним струмом тощо), примус до вживання алкоголю, наркотиків, шкідливих і отруйних речовин, протипоказаних харчових продуктів та ін. Все це може призвести до погіршення здоров'я або навіть смерті дитини через переохолодження, зневоднення, отруєння та ін.

Сексуальне насильство – форма домашнього насильства, що характеризується будь-якими діями сексуального характеру, вчиненими стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушуваннями до акту сексуального характеру з третьою особою, а також іншими правопорушеннями проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, зокрема вчиненими стосовно дитини або в її присутності.

Сексуальне зловживання дітьми охоплює дії від дотику до інтимних частин тіла або підглядання за ними до згвалтування, а також залучення дітей та підлітків до протиправної діяльності в сфері секс-індустрії (до проституції, зокрема ритуальної, порнографії тощо). Серед його *форм*: - вагінальний, анальний та оральний секс з дитиною; - примушення дитини торкатися статевих органів дорослої людини (руками, ротом, власними інтимними частинами тощо), ігри сексуального характеру з дитиною, імітація статевого акту з нею, вимога спати в одному ліжку з особою іншої статі; - залучення дитини до комерційного сексу, зйомок у порнографії, примушення до надання сексуальних послуг іншим особам вихованців закритих закладів, а також щоб «підтвердити любов» чи довести права належати до певної групи тощо; - створення умов, за яких дитина постійно спостерігає за статевими стосунками інших людей (залучення до перегляду порнографії, сексуальні зносини на очах у дитини, зокрема комерційні або безладні); - підглядання (або здійснення відеофіксації) за дитиною у момент здійснення нею - жінка повинна мати обов'язковий набір психологічних якостей (доброта, ніжність, слухняність, залежність, м'якість, слабкість тощо); - жінка повинна бути красивою, доглянутою (при цьому існує експлуатація жіночого образу в рекламі модного одягу, косметики та інших товарів), щоб добре влаштуватися в житті, тобто вдало вийти заміж; - жінці дозволяється відкрита емоційна реакція й навіть прояв вербальної агресивності, примхливість. Вважається, наприклад, що чоловік повинен бути витриманим, урівноваженим, неупередженим у взаєминах з іншими людьми. Жінка ж може дозволити собі примхи, а коли її

образять, вона може й поплакати. Більша емоційність жінок є одним із стійких гендерних стереотипів. М. Джекмен і М. Сентер (1981) виявили, що лише 22% чоловіків вважають, що обидві статі однаково емоційні. Решта віддає перевагу жінкам (15:1). Відповіді жінок виявилися ідентичними; - жінка повинна бути молодою й не обтяженою дітьми, щоб успішно просуватися в кар'єрі. Сексуальне насильство – форма домашнього насильства, що характеризується будь-якими діями сексуального характеру, вчиненими стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушуваннями до акту сексуального характеру з третьою особою, а також іншими правопорушеннями проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, зокрема вчиненими стосовно дитини або в її присутності. У випадку сексуального зловживання з боку дорослого дитину завжди вважають постраждалою. Наявність згоди не має значення, адже дитина не може повністю усвідомлювати значення сексуальних стосунків та всі наслідки того, що відбувається. Натомість все це знає і розуміє дорослий, який і несе всю повноту відповідальності. Більша частина насильників (також і в сім'ї) є психічно здоровими людьми. Крім того, спостерігається збільшення числа випадків інцесту в процесі дорослішання дівчини, в той час як хлопці, в середньому, зазнають сексуального насильства в більш ранньому віці, ніж дівчата.

Психологічне насильство – форма домашнього насильства, ознаками якого є словесні образи, погрози, також щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші дії, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи

Психологічне насильство щодо дитини виникає у ситуації постійної нестачі доброзичливої, здорової атмосфери, яка б сприяла емоційному зростанню та росту самооцінки дитини. Психологічне насильство щодо дитини може

виявляться у таких формах. Нехтування дитиною – хронічна нездатність батьків або осіб, які здійснюють догляд, надавати дитині належну підтримку, увагу, турботу, забезпечувати основні потреби дитини в їжі, одязі, житлі, медичному обслуговуванні, освіті, захисті та догляді через низку об'єктивних причин (бідність, психічне захворювання, недосвідченість), а також без них. Психологічне насильство – форма домашнього насильства, ознаками якого є словесні образи, погрози, також щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи. Більша частина насильників (також і в сім'ї) є психічно здоровими людьми. Крім того, спостерігається збільшення числа випадків інцесту в процесі дорослішання дівчини, в той час як хлопці, в середньому, зазнають сексуального насильства в більш ранньому віці, ніж дівчата. Дитиною належить потурання заподіяння шкоди, зокрема приохочення до наркотиків та алкоголю, яке призводить до втрати дитиною самоконтролю та формування в неї стійкої залежності. Відсутність виховного впливу, байдужість до життя дитини та її розвитку, невизначеність правил та норм, «повна свобода», коли дитина зростає «як трава», призводить до соціально-педагогічної занедбаності, а отже, є формою нехтування дитиною. Психологічне жорстоке поводження – хронічне систематичне приниження, образа та висміювання дитини, знущання з неї. До різновидів психологічного насильства щодо дітей, зокрема, належать: - поводження з дітьми, як зі своєю власністю, рабами, слугами чи підлеглими; - використання фізичних переваг дорослої людини (росту, розмірів та сили), постійне посилення на них, як на аргумент у спорі; - жорстокість щодо інших істот та людей; - крики, стресогенна поведінка, залякування та навіювання страху; застосування погроз, як аргументу при вихованні. Серед прикладів, що найбільше травмують дитину, особливо молодшого віку, розрізняють: -

погрози суворого покарання Богом, судом, «силами зла»; - обіцянки кинути або розлюбити дитину, покінчити життя самогубством; - залякування заподіяти фізичну шкоду собі або іншим важливим для дитини людям, тваринам, рослинам; - пошкодження чи заборона користування значущими для дитини речами; - погрози віддати дитину до поліції, спецшколи, притулку, інших родичів та психіатричної лікарні; - приниження дитини в очах важливих для неї людей або розповідь про її реальні чи удавані гріхи й помилки. Цей спосіб шантажу дитини є поширеним у ситуації сексуального зловживання; дитині погрожують розповісти усім «про те, що вона робила» або картають за те, що вона хоче «розкрити таємницю»; - приниження та постійне присоромлення дитини безвідносно її дій, підкреслення її недоліків навіть за їх відсутності; - звинувачення дитини у власних невдачах, безпідставні скарги на її поведінку, вчинки, використання її дійсних або міфічних вад та помилок для постійного тиску на дитину, її шантажування; - використання дітей як посередників та об'єкт шантажу в конфліктах між батьками; - відмова повідомляти дитині про рішення, що стосуються відвідин та опікунства. Діти доволі часто стикаються хоча б з одним із проявів психологічного насильства: їх або принижували (також і нецензурно), або зневажливо критикували, або до них застосовували погрози. Найбільш поширеними формами психологічного насильства є заборона або обмеження в пересуванні («вийти з дому», «піти до друзів»), спілкуванні з друзями та погрози (фізичною розправою, самогубством тощо). Переважна більшість дорослих, які вдаються до психологічного тиску, вважають його цілком припустимою формою взаємин, потрібною для того, щоб «показати дитині її місце», закріпити її підлегле становище, нав'язати їй страх. У той самий час близько третини агресорів не визнають, що за їхніми діями стоїть бажання принизити іншу особу та утримати у такий спосіб власне лідерство

Економічне насильство – форма домашнього насильства, що обіймає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування,

перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру.

При цьому відмова виконувати примхи дитини (найновіший телефон, модний прилад) не є економічним насильством. Типовими різновидами економічного насильства щодо дітей є: - трудова експлуатація дитини, яка перешкоджає або унеможливорює здобуття нею освіти та ставить під загрозу її життя, здоров'я, нормальний фізичний та психічний розвиток; - примушення дитини до протиправних дій в економічній сфері (крадіжок, жебрацтва тощо); - позбавлення (погроза позбавлення) житла й грошового утримання, на яке дитина має законне право (житлової площі батьків, аліментів, пенсії, стипендії тощо); - відібрання документів, без яких дитина не може продовжувати освіту або влаштуватися на бажану для неї роботу; - існування за рахунок дитини (присвоєння пенсії дитини-інваліда, примушення до збору пляшок або пошуку харчів чи одягу на смітнику та ін.); - позбавлення дитини належних умов проживання та харчування. Економічне насильство є дуже небезпечним з точки зору криміналізації дітей та підлітків – не маючи змоги легально отримувати та витрачати кошти, вони вдаються до жебрацтва, крадіжок, азартних ігор тощо.

Основні способи визначення ознак того, що дитина потерпає від насильства, – це огляд та безпосереднє спостереження за дитиною, станом її житла, родичами; бесіда з дитиною, опитування родичів, сусідів.

Джерело:

Запобігання та протидія проявам насильства: діяльність закладів освіти. Навчально-методичний посібник/ Андрєєнкова В.Л., Байдик В.В., Войцях Т.В., Калашник О.А. та ін. – К.: ФОП Нічога С.О. – 2020. – 196 с